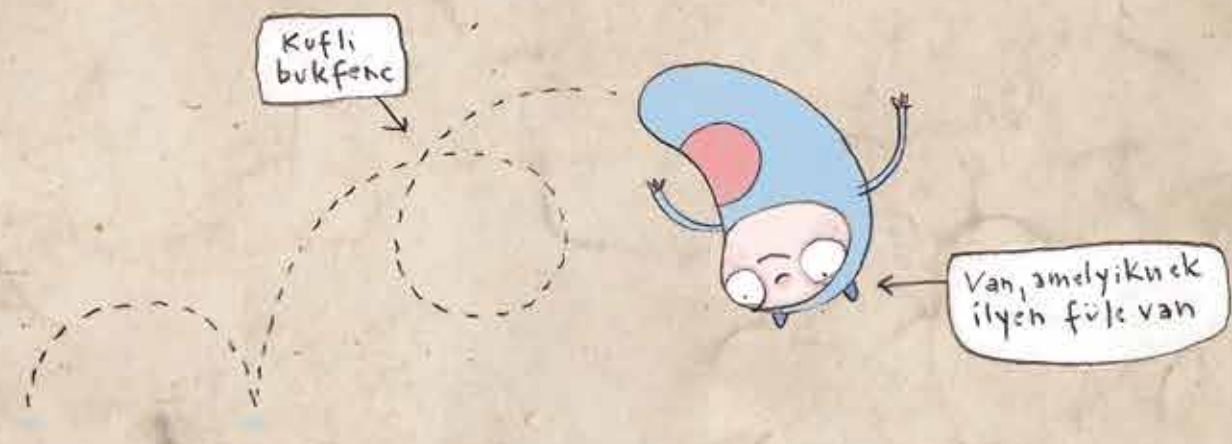
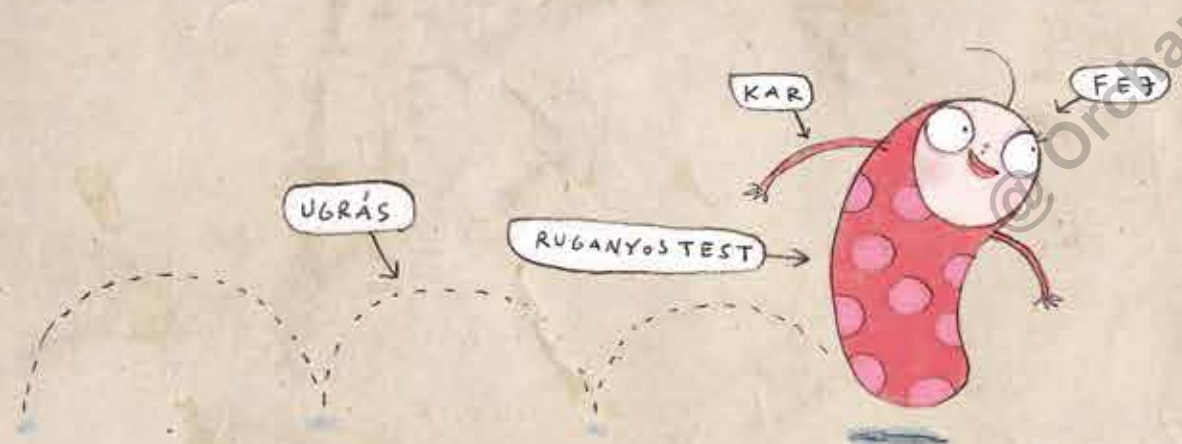
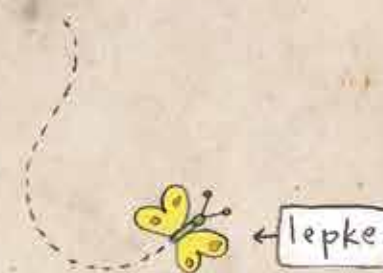

@ Orchard Literary Agency

Nem is kifli. Nem is kukac. Nem is bab, de nem is kavics. Kufli.
Egy kufli sok mindenre hasonlít, és semmire sem. Pattog, mint egy gumi-
labda, pedig nem is az. Színes, mint egy nyalóka, pedig nem ehető. Van
kicsi, van nagy. Van kövér és van sovány. Jönnek-mennek, sosem tudni,
honnan hova...

Dániel András

A kuflik
és a nagy eső

Volt egyszer egy elhagyatott rét.
Ezen a réten hét kufli lakott...

@ Orchard Literary Agency

A kuflik és a nagy eső

Ez a nap is úgy kezdődött, mint a többi. A kuflik gondtalanul heverésztek kupacuk napsütötte tetején. Persze, hiszen ezt szerették a legjobban: heverészni, aztán néha ugrándozni egy kicsit, azután megint heverészni. Van, aki szerint ez nem túl szórakoztató, de a kuflik szerint nagyon is az.

Igen ám, csakhogy ezen a reggelen váratlanul hatalmas felhő takarta el az eget, mint valami ronda fekete paplan!

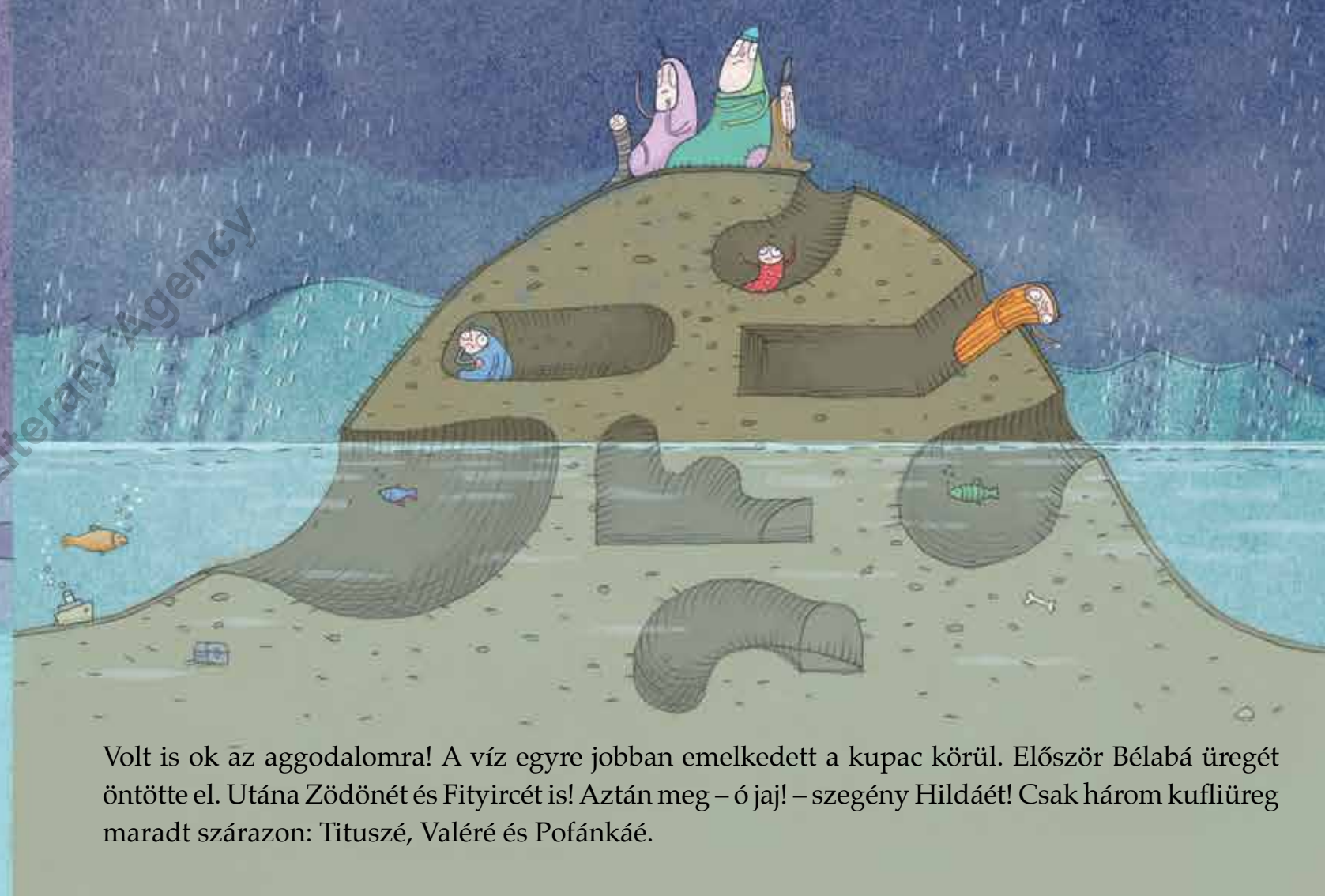
- Esni fog – állapította meg Bélabá.
- Ugyan már! – legyintettek a többiek.
- Majd meglátjátok – bólogatott Bélabá.
- Lárifári! – kacarásztak a többiek.

Végül Bélabának lett igaza. Kisvártatva csöpögni kezdett az eső. Majd zuhogni... Aztán pedig már úgy ömlött a víz az égből, mintha egyszerre legalább ezer csapot nyitottak volna ki valahol a felhők felett!

Zödön, Pofánka, Titusz, Hilda, Valér, Bélabá meg Fityirc a kupac oldalába ásott kuflüüregek ajtajából nézték, mint gyűlnek egyre nagyobb pocsolyák a réten. *Biztos véget ér nemsokára ez az eső* – gondolták bizakodva.

De sajnos nem így történt. Az esőnek esze ágában sem volt alábbhagyni, a tócsák pedig egyre nagyobbra nőttek. Az elhagyatott rét lassan olyan lett, akár egy hatalmas tó! A kupac pedig mint egy magányos sziget a tó közepén... – Mi lesz így velünk? – kérdezték egymástól rémülten a kuflik.

Volt is ok az aggodalomra! A víz egyre jobban emelkedett a kupac körül. Először Bélába üregét öntötte el. Utána Zödönét és Fityircét is! Aztán meg – ó jaj! – szegény Hildáét! Csak három kufliüreg maradt szárazon: Tituszé, Valéré és Pofánkáé.

– Hogy fogunk ennyien elérni három üregben? – kérdezte a többiektől Zödön, aki a legnagyobb volt közülük. Amikor ezt elképzelték, egyáltalán nem tűnt mulatságosnak. Na jó, egy kicsit...

Igen ám, de délutánra Titusz és Valér üregébe is befolyt a víz!
– Szerencséd van, hogy ilyen magasra költöztél! – mondták a kuflik Pofánkának.

Ekkor már csak egy egészen kicsi hely volt a kupac legtetején. Zödönnek kezdett már átmedvedni a nadrágja...

Gyorsan elő is vették praktikus zsebernyőiket. Hildáé lila volt kék csíkokkal, Pofánkáé rózsaszín és piros pöttyös, Tituszé sárga csíkos, Zödöné zöld-lila mintás, Bélabáé barna kockás, Valéré kék és piros, Fityircé meg – nos, az övé olyan mindenféle színű. Így álltak fent a kupac tetején dideregve.

– Attól félek, nem maradhatunk tovább kedves kupacunkon – sóhajtotta Hilda. – Valami szárazabb helyet kell keresnünk magunknak.
– Jaj nekünk! – siránkozott Fityirc. – Hiszen nem is tudunk úszni!

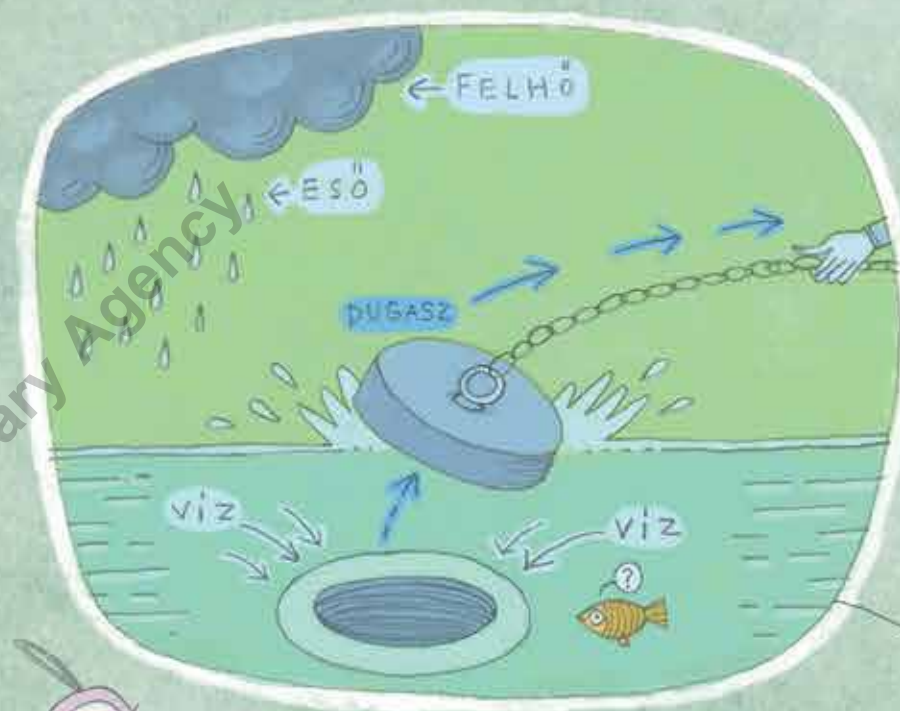
– Nem is kell! – mutatott ekkor a vízre Titusz. – Evezni fogunk! És valóban: a hullámok egy csomó érdekes, csónaknak való dolgot sodortak a közelükbe.

Szerencsére mindegyik kufli talált köztük magának valót.
Rövid keresgélés után még Fityirc is.

Vízre szálltak hát. Szomorúan búcsút intettek elárasztott kupacuknak, aztán evezni kezdtek. Amikor körbenéztek, látták, hogy nincsenek egyedül. Mások sem jártak sokkal szerencsésebben, mint ők.

– Hová, hová, cimborák? – kiáltott oda nekik egy idős, ám derűs kedélyű vízi patkány.
Csónakja végében egy színes kalapú varázsgomba szundikált.
– Új kupacot keresünk magunknak – válaszolta neki Titusz. – A régit teljesen elárasztotta a víz!
– Tudhatnátok, hogy nincs több kupac az elhagyatott réten – mondta a vízi patkány. – Gyertek inkább, segítetek kihúzni a Dugaszt!

A kuflik értetlenül bámultak rá.
– Ha megtelik vízzel a rét,
a Dugaszt ki kell húzni a Nagy
Kerek Lefolyóból. Akkor hipp-hopp
eltűnik a víz – magyarázta a patkány.
– Ennyi az egész. Értitek, mint
egy kádban...

Hát, azért ez elég különösen hangzott!

– Szerintetek látott már valaha is kádat ez a patkány? – kérdezte suttogva a többiektől Pofánka.

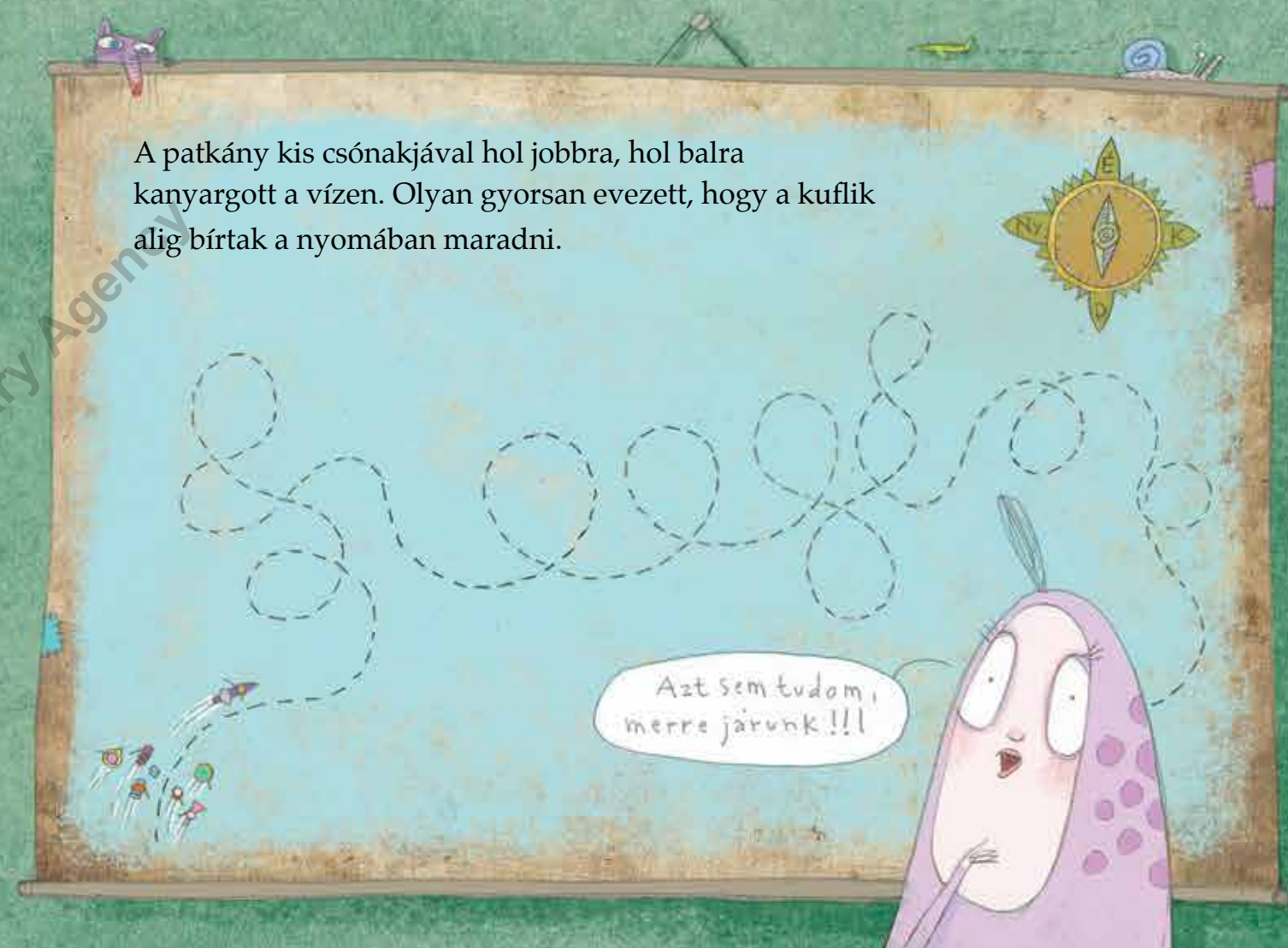
– Nem úgy néz ki, mint aki gyakran fürdik...

– Ha látott, ha nem, nincs mit tenni: vele kell tartanunk – vonta meg vállát Titusz.

Így is tettek.

A patkány kis csónakjával hol jobbra, hol balra kanyargott a vízen. Olyan gyorsan evezett, hogy a kuflik alig bírtak a nyomában maradni.

– Egy! Kettő! Három! – számolt a vízi patkány. A kuflik teljes erőből nekiveselkedtek. A Dugasz az első rántásra kirepült a helyéről, a kuflik pedig a csónakjaikból. – Segítség! Megfulladunk! – kiabált rémülten Fityirc. De gyorsan abbahagyta, mert rájött, hogy leér az ugródudora.

A lefolyó gurgulázva nyelte el a sok esővizet.
– Megmenekültünk! – éljeneztek a kuflik.
Alig várták, hogy újra lássák kedves kupacukat.
Sietve elköszöntenek hát a vízi patkánytól,
és útra keltek.

Mire hazaértek, tetőtől talpig sárosak lettek
mindannyian. Sárosak, de boldogok!
– Lesz mit takarítanunk! – mondta Hilda, mikor
körbenézett a kupac tetejéről.
Mintha csak meghallotta volna, a nap is kidugta
az orrát a felhők mögül.

A kuflik kihordták elázott holmijaikat a kufliüregekből.
Bélabá a molyrágta nyakkendőit, Zödön a szotyolahéjjal
töltött gyógpárnáit, Pofánka pedig a kukacmintás
selyemlegyezőjét.

Hilda a vicces színű művirágait, Titusz a villamosjegy-gyűjteményét, Valér egy
furcsa alakú dobozt, amiben egyszer szeretett volna majd tartani valamit, Fityirc
pedig a fél pár csíkos frottírzokniját, mivel egyebe nem volt.
Mindent kiraktak a napra, hogy jó gyorsan megszáradjon.

Aztán maguk is elheveredtek a kupac oldalán, hogy átjárja őket a nap melege.
– Minden olyan, mint reggel volt, csak mégsem – állapította meg Pofánka.
– Sőt, még közben csónakáztunk is – tette hozzá Fityirc.
– Meg miegyéb – dörmögte Zödön.
És ez annyira igaz volt, hogy többet már nem is mondott senki aznap délután.

Az igazi fák sosem horkolnak

Az elhagyatott réten szerdánként van a Bújócskázás Világnapja. Persze csak azokon a szerdákön, amikor mindenkinek van kedve hozzá.

Na, ez pont egy ilyen szerda volt. Ráadásul szép tavaszi reggel, se túl meleg, se túl hideg bújócska-idő.

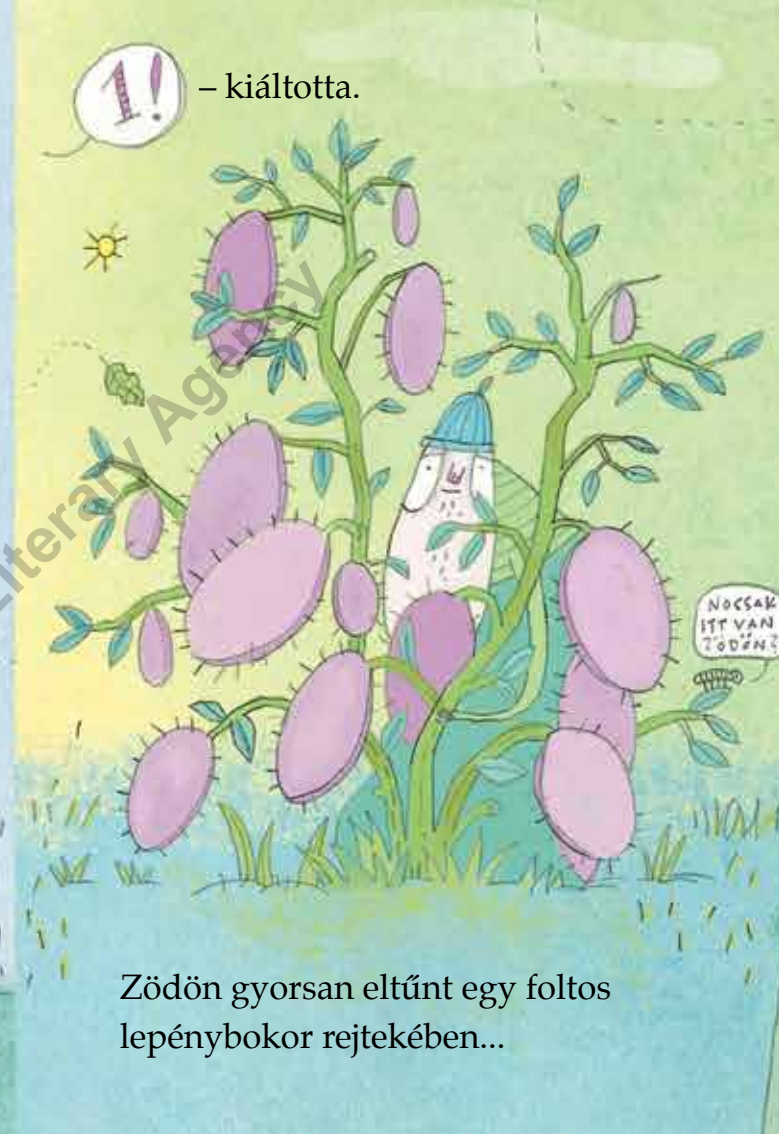
– Tízig számolok, aztán megkereslek benneteket! – mondta a többieknek Valér, mert éppen ő volt a hunyó.

Zödön, Titusz, Pofánka, Hilda, Fityirc meg Bélabá gyorsan elindult hát búvóhelyet keresni.
Valér behunyta a szemét, és számolni kezdett.

1! – kiáltotta.

Zödön gyorsan eltűnt egy foltos lepénybokor rejtekében...

...Titusz meg a sárga mézlepénybokról keresett menedéket.

2!

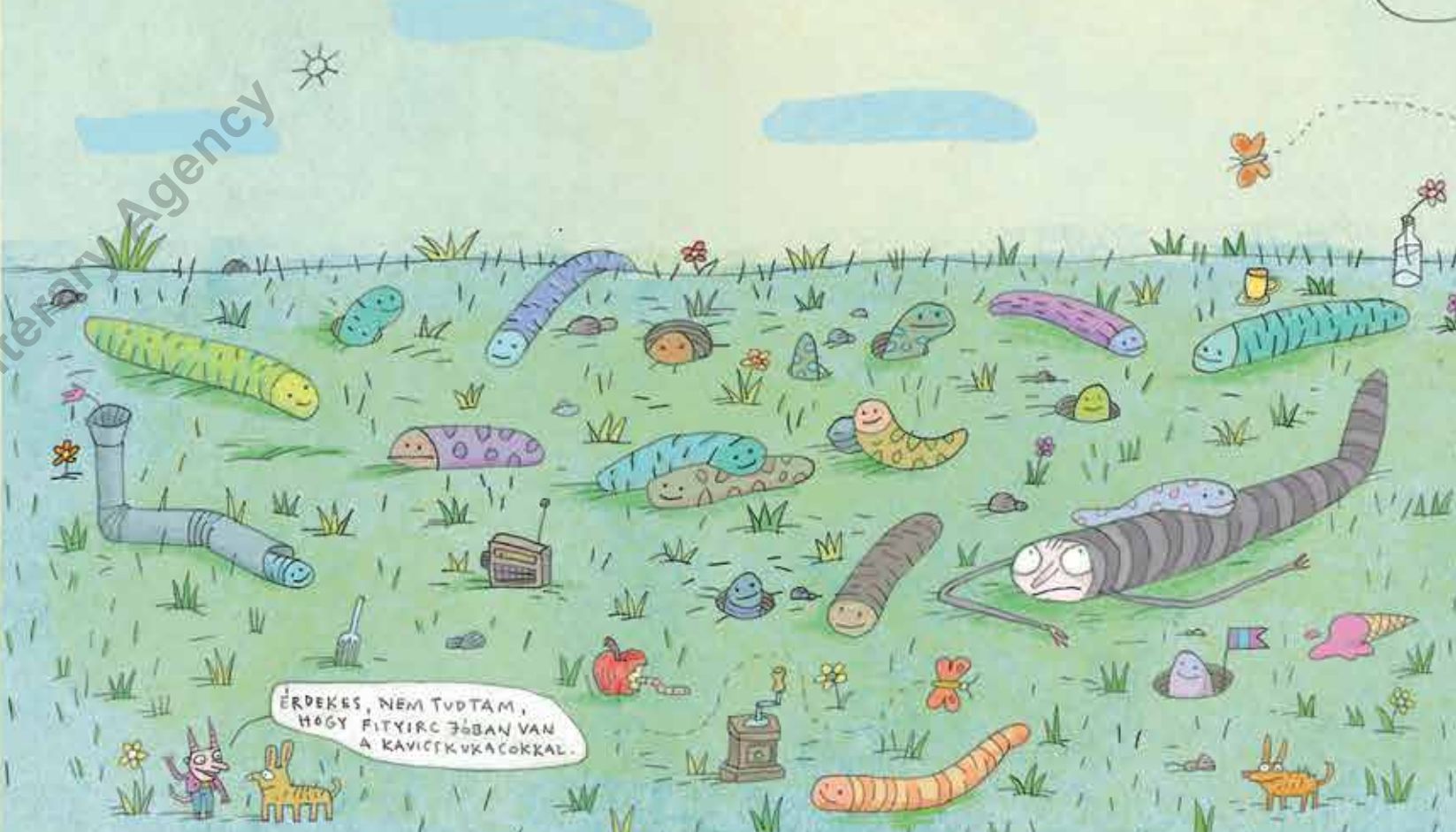
Pofánka eltűnt egy nagy rétizselé cserje alatt...

...Hilda pedig megpróbált olyan lenni, mint egy vadpadlizsán.

3!

Fityirc a csőlakó kavicskukacok között igyekezett észrevétlenné válni.

Már csak szegény Bélabá állt tanácstalanul az elhagyatott réten.
Hová bújjak? Hová bújjak? – tépelődött magában.

– Szerinted mihez hasonlítok a legjobban? – kérdezte egy arra szökdécselő lábascsigától.
– Hát, lássuk csak – nézett rá a csiga. – A legjobban talán egy öreg, kiszáradt fára emlékeztetsz.
– Valami kedvesebb is eszedbe juthatott volna – sóhajtott Bélabá. – De azért köszönöm a segítséget!

A csiga elhúzott egy dúsan termő közönséges csipeszbokor felé, Bélabá pedig gondolkodni kezdett, mit csináljon, hogy tényleg úgy nézzen ki, mint egy öreg fa. Három ötlete támadt:

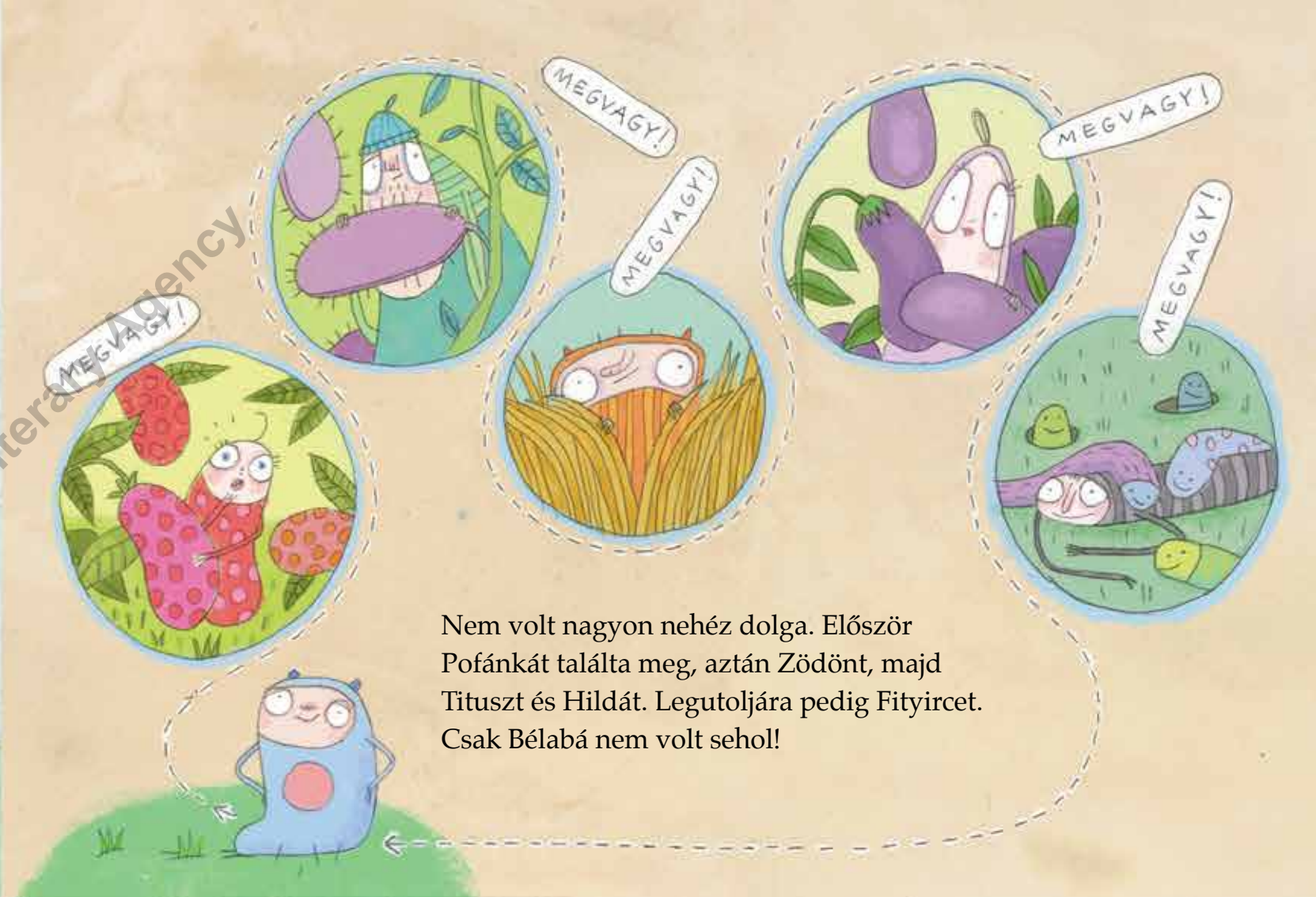
6!

Rövid töprengés után a másodikat választotta közülük. Keresett is gyorsan egy megfelelő ligetet. Ha ügyes leszek, itt biztos nem talál meg Valér – gondolta. Aztán megpróbált úgy csinálni, mintha egy volna az árnyas kis liget fái közül.

– Nyolc! – kurjantotta Valér.
– Nem bírom a szerdákat – szólalt meg bosszúsan egy közelben olvasgató varázsgomba. – Szétmegy a fejem ettől a hangzavartól.
– Kilenc és tíz! – fejezte be Valér gyorsan a számolást, mert nem szívesen vitatkozott varázsgombákkal. – Aki bújt, aki nem: megyek!
Azzal elindult, hogy megkeresse barátait.

Nem volt nagyon nehéz dolga. Először Pofánkát találta meg, aztán Zödönt, majd Tituszt és Hildát. Legutoljára pedig Fityircet. Csak Bélabá nem volt sehol!

Elég fárasztó dolog fának lenni – gondolta közben Bélabá a ligetben, mert máris kezdtek elzsibbadni a karjai. Nagyot ásított, aztán – számára is váratlanul – álomba merült.

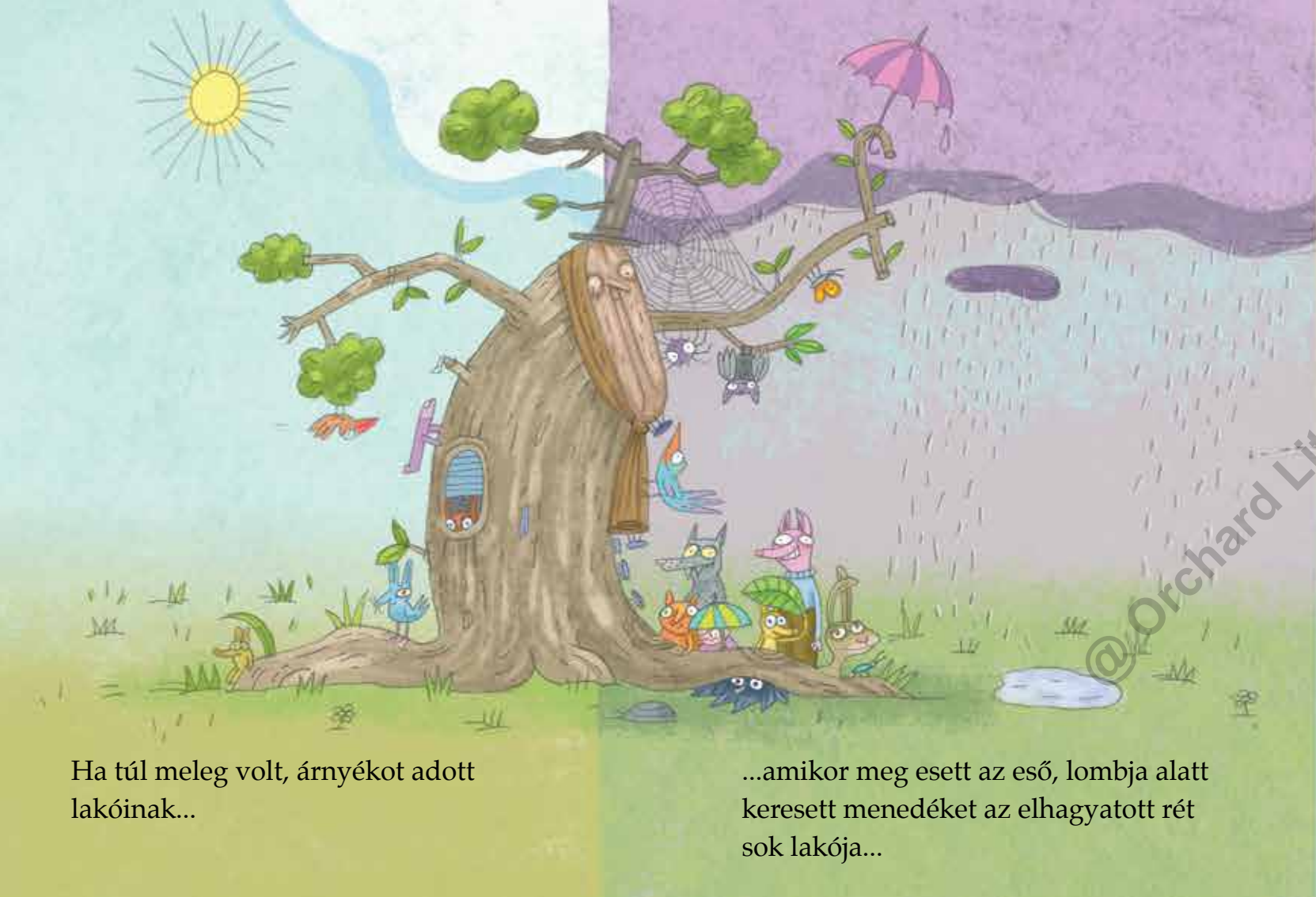
@ Orchard Literary Agency

Álmában igazi fa volt. Mindenféle friss levelek zöldelltek rajta. Az odújában egy vicsormókus lakott, ágai között pedig egy öreg borostapók szövögette hálóját.

Göcsörtös gyökerei alatt egy szőrmók vakarc, ráncos kérgén pedig néhány recskeszú, más néven pohos résbogár vert tanyát. Úgy érezte magát, mintha egy nagy ház lenne, sok boldog lakóval...

Ha túl meleg volt, árnyékot adott lakóinak...

...amikor meg esett az eső, lombja alatt keresett menedéket az elhagyatott rét sok lakója...

Egy napon aztán egy kéktollú nyihánc költözött a lombjában megbúvó fészekbe. A nyiháncok sajnálatos szokása szerint fülsiketítő *Kvákk! Kvákk!* kiáltásokkal adott hangot örömeinek. Na, erre Bélabá azonnal fel is ébredt!

Nagyon elcsodálkozott, amikor meglátta a többieket.

Ott álltak körülötte, és egyszerre kiáltották:

– Megvagy!

– Milyen kár – mondta álmos hangon Bélabá. – Már éppen kezdtem megszokni, hogy igazi fa vagyok. Furcsa érzés volt, de azért kellemes!

– Az igazi fák sosem horkolnak – jegyezte meg Titusz. – Tőled meg visszhangzott az egész elhagyatott rét!

Hazafelé menet Bélabá elmesélte a többieknek a vicsormókust, a borostapókot, a szőrmók vakarcot, a recskeszúkat, meg a kéktollú nyiháncot is.

– Lehet, hogy ál munkában sokkal érdekesebb volna bújócskázni – mondta Valér.

– De jó, akkor én igazi padlizsán lehetnék! – ábrándozott Hilda.

– Szerintem rögtön ki is próbálhatnánk – ásított Zödön.
Elég fáradtak voltak, így ezzel az ötlettel mindenki egyetértett. Szerencsére éppen visszaértek a kupachoz. Le is heveredtek mind a finom, napsütötte a fűbe.
– Ki lesz a hunyó? – kérdezte Pofánka.
– Aki legelőször elalszik – mondta Titusz, azzal gyorsan lehunyta a szemét. A többiek sietve követték a példáját. Talán mondanom sem kell, kisvártatva az összes kufli édesdeden aludt...
Aztán már csak a nap bújócskázott odafent a felhők között. eltűnt, felbukkant, eltűnt, felbukkant, újra és újra, míg a Bújócskázás Világnapja egyszer csak véget nem ért...

ISBN 978-615-5441-34-9

© Dániel András – Pozsonyi Pagony Kft. (1137 Pozsonyi út 26.)

www.pagony.hu

Írta és rajzolta: Dániel András

Felelős kiadó: Banyó Péter

Szerkesztette: Győri Hanna

Tördelés, tipográfia: Dániel András

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.

www.dabasinymda.hu

Vajon ha egy fa álmodja
azt, hogy ő egy kufli,
akkor sem horkol?

@ Orchard Literary Agency

@ Orchard Literary Agency